

Beren

Het leek me geweldig: met mijn gezin overnachten in een tent in een Amerikaans nationaal park. De campings zijn prachtig en de plekken groot en schaduwrijk. En je krijgt er een picknicktafel en een barbecue bij.

Sommige campings hebben zelfs een

Bear locker antiberenkast, waarin je je etenswaren en toiletartikelen kunt doen: een 'bear locker'.

Op onze eerste camping zitten we net te eten als de park ranger langs komt. "Zetten jullie straks je eten in de bear locker? Er zijn vandaag twee beren gesignaleerd," is zijn opwekkende verzoek. Oeps, daarop had ik niet gerekend: beren op de camping. De kinderen vragen wat de ranger zei.

Dat we nog moeten betalen, lieg ik. Ik heb even geen zin om mijn kinderen gerust te stellen. Na het eten legt J. een blok hout op de barbecue. Ik kan er niet van genieten. Als er vannacht beren op de camping rondzwerven, kunnen we geen kant op. Onze supermarkttent biedt geen bescherming en in de auto ben je ook niet veilig. In het bezoekerscentrum zagen we foto's van een opengebroken auto, compleet met de afdruk van berenklauwen in het metaal.

Lawaai

Waarom wilde ik eigenlijk kamperen? J. komt naast me zitten en kijkt me onderzoekend aan. Ik fluister dat ik een beetje bang ben voor de beren. Ik weet het, het klinkt belachelijk om dit als volwassen vrouw te zeggen. Maar gelukkig lacht hij me niet uit. Hij zegt dat hij vanavond de afstandsbediening van de auto in onze tent legt. Daarmee kun je het auto-alarm laten afgaan. Die tip had hij vast in het bezoekerscentrum gelezen. Beren schrikken van lawaai. Gewapend met de afstandsbediening kruipen we dus de tent in.

Slalommen

Mijn oren detecteren elk vreemd geluid rond de tent. Elk geritsel, elk brekend takje, elke windvlaag neem ik waar.

Toch moet ik in slaap gevallen zijn, want ik word wakker van een blaffende hond. Zijn eigenaar probeert hem tot bedaren te brengen, maar dat lukt nauwelijks. De hond heeft vast een beer gezien, pieker ik. De rest van mijn gezin slaapt door, aan hun ademhaling te horen. Maar zelf krijg ik last van buikpijn. Dan is het stil op de camping. Opeens bedenk ik dat in mijn tas een zeepje zit dat ik uit een motel heb meegepikt. En ik heb gelezen dat beren een extreem sterke neus hebben. Ze komen zelfs op zeep en tandpasta af. Wat een idioot ben ik. Die zeep had in de bear locker gemoeten. Maar dat kan nu niet meer, want dan maak ik de anderen wakker. Nu kan ik de slaap niet meer vatten. Ik leg me er maar bij neer dat ik deze nacht wakker zal blijven. Wel zou het fijn zijn als die stomme buikpijn over was. Ik heb geen zin om tussen de beren door naar het toiletgebouw te slalommen.

Motelzeep

Dan gaat een auto-alarm af. Dat is natuurlijk van iemand die een beer heeft gezien, paniek ik. Ik luister of ik berengebrom hoor. Of welk geluid maken beren eigenlijk? Maar ik hoor niets. Mijn darmen zijn het wachten intussen zat. Ik moet naar de wc en wel NU. Ik geef een ruk aan de rits van de tent. Geen beweging in te krijgen. Gelukkig wordt J. wakker. Rustig ritst hij de tent open en ik storm naar buiten. Op het toilet volgt de opluchting. Als ik terugloop, is het rustig en vredig. Niets aan de hand, iedereen in diepe slaap en geen beren die de camping onveilig maken. In de tent vraagt J. waarom ik zo bang ben. Er zit een motelzeepje in mijn tas, piep ik. Ach, dat kleine zeepje ruiken beren echt niet, antwoordt hij. Enigszins gerustgesteld dommel ik in slaap.

Ingebroken

De volgende dag doen we boodschappen in een naburig stadje. Bij de Starbucks staat de televisie aan. Tot mijn ontzetting zie ik dat er vannacht een beer heeft ingebroken in een tent. Er is een kampeerder gewond geraakt aan zijn arm. We gaan toch maar weer overnachten in een motel. Dat is iets beter voor de nachtrust.